

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]

maa sige Tingen, som den er, og det er i al sin Enkelhed i dette Øjeblik denne, at vi ikke kan fortsætte Samhandelen paa den Basis, vi har haft i over 2 Aar. Vi har solgt til betydelig lavere Priser til England end til noget andet Land, og Danmarks økonomiske Situation er ikke saadan, at denne Tilstand kan opretholdes. Vi har altsaa haft og har meget store Interesser i det engelske Marked. Paa den anden Side har England ogsaa betydelige Markedsinteresser i Danmark, og en Gang imellem kan man synes, at England egentlig slet ikke har interesseret sig tilstrækkeligt for de Markedsinteresser, England maa have i Danmark, set paa længere Sigt. Det er ingenlunde saadan, at det kun er Kul, Tekstil og Biler, England skulde være interesseret i at sælge til os; paa en Række andre Omraader kan England faa en meget betydelig Afsetning af sine Varer hos os. Derfor synes jeg ikke, man kan sige andet i Dag end, at det dansk-engelske Samhandelsforhold bør hvile paa Gensidighed, og Vilkaarene for os er i Øjeblikket saadanne, at Handelen maa kunne hvile i sig selv; og hvis den ikke gør det, kommer der et Tidspunkt, hvor Samhandelen af sig selv hører op.

Kr. Johansen: Baade det ærede Medlem Hr. Korsgaard og den højtærede Landbrugsminister var forbavsede over den Bemærkning, jeg gjorde, om at forlænge den gældende Lovgivning i 3 Maaneder; de gjorde opmærksom paa, at vi ikke var saa glade ved denne Lovgivning i Fjor. Det er rigtigt, at vi i Fjor stillede forskellige Ændringsforslag, som efter vor Mening vilde have gjort Ordningen bedre, men det kan jo ikke forhindre, at vi, da vi nu har den, siger: Lad os, i Stedet for at styrte os ud i det uvisse, forlænge denne Lovgivning i 3 Maaneder med visse Ændringer, som kan være nødvendige — naar jeg siger „med visse Ændringer“, tænker jeg ogsaa paa Ændring af Priserne. Paa den Maade faar vi 3 Maaneder mere til at indsamle Erfaringer i og forberede os paa en virkelig forsvarlig Lovgivning paa dette Omraade. Der er ikke noget forbavsende i den Bemærkning.

Den højtærede Landbrugsminister sagde, at jeg var betænkelig ved at sælge for meget til Tredieland. Det vil jeg ikke just sige. Om jeg har udtrykt Betænkelighed, kan deri ligge, at Muligheden for at handle med Tredieland er i høj Grad midlertidig. England derimod kan vi fortsat regne med som Aftagerland. Af Hensyn til Fremtiden vil jeg derfor ønske, at der kunde blive Mulig-

hed for en fortsat Samhandel med vort gamle Aftagerland, England, men deri ligger intet om, at vi skal gaa ind paa hvad som helst, der kræves af os. Det er muligt, det er nødvendigt at slutte de Forhandlinger, der føres, uden Resultat, men jeg vil i høj Grad beklage, om det skulde vise sig nødvendigt. Naar jeg har talt om Inflation, er det ikke, fordi jeg ikke er klar over, at Landbruget skal handle, Landbruget skal sælge sin Produktion, men fordi det ingen Bemyndigelse faar til at bestemme, hvad der skal købes for dets Produktion. Naar vi ønsker at afsætte vor Produktion i større Udstrækning til Tredieland og afsætte den til de højest mulige Priser, kan man derfra hævde, at man maa have saa meget højere Priser for de Varer, man skal sælge, og Forholdet er ofte det, at vi for at sælge til et Land til Gengæld maa gaa ind paa at købe af det; det tror jeg ikke man kan komme udenom. Mine Bemærkninger med Hensyn til Tredieland og Faren for Inflation synes jeg ikke man uden videre kan feje til Side som intet-sigende.

Med Hensyn til Billiggørelse af Produktionen vil jeg sige, at det har jeg i og for sig ikke nævnt. Jeg tror ikke, der i Øjeblikket er Mulighed derfor. Naar der tidligere har været talt om Lønforhandlinger f. Eks., har man altid fra anden Side fortalt os, at det er ikke højere Lønninger, vi skal have, men billigere Priser. Deri ligger en Forpligtelse til at billigøre Produktionen. For Tiden taler man jo om Lønstop og Prisstop. Det har forundret mig at høre, for hvis man gennemfører et Prisstop, kommer Lønstoppet af sig selv. Derfor vil jeg sige, at den anden Part, de, der kræver af os, at vi skal give Anvisninger paa at billigøre Produktionen, selv i nogen Grad skylder at være med til at gennemføre, hvad de baade ved den ene og den anden Lejlighed giver Løfte om. Den højtærede Landbrugsminister nævnte de meget høje Lønninger som en Aarsag til, at Produktionsomkostningerne blev højere, og det er rigtigt, at Lønningerne kan bidrage deres dertil; det er for saa vidt ogsaa rigtigt, at Lønnen til unge Medhjælpere i Landbruget er højere, end det vist er holdbart i Længden, og i hvert Fald er højere, end Tilfældet ofte er for ældre og gifte Arbejdere. Men er det egentlig ikke et Udslag af den Liberalisme, man fra den Side altid har bekendt sig til? Da i sin Tid Landbrugslønningerne laa lavt og Arbejdsløsheden var ret omfattende, blev man henvist til, at det var Tilbud og Efter-spørgsel, der skulde være afgørende for, hvor høj Lønnen skulde være; det var man glad